



# WAKE-UPCALL

## ‘EEN CARRIÈRESWITCH KAN NIET MEER ALS WE KINDEREN KRIJGEN’

**Naam**  
Hanneke (31)  
**Relatie ja**  
**Beroep**  
bedrijfsleider in  
de horeca

**“MIJN VRIEND** en ik wonen samen in een klein hokje. Hoe dol we ook op elkaar zijn, soms worden we helemaal gek van elkaar. Iets anders huren is onbetaalbaar. Dus als we groter willen wonen, moeten we kopen. Maar ook dat is duur en ik hik tegen de beslissing aan om me zo vast te leggen. Aan de ene kant lijkt het me heerlijk om samen een nieuwe start te maken. Mijn vriend verlangt naar kinderen en ergens kriebelt het bij mij ook wel als hij erover praat. Nog twee katten erbij en ons leven is compleet. Maar ja, dan moet ik wel blijven werken. In een job die ik maar heel matig vind. Iets anders vinden is moeilijk, omdat ik geen opleiding heb. En daar baal ik heel erg van. Ik weet dat ik veel meer in mijn mars heb dan vijf man aansturen in de horeca. Daarom denk ik erover om alsnog een studie te gaan doen. Dat wordt een paar jaar keihard buffelen, maar dan gaat er wel een wereld aan mogelijkheden voor me open...”

### LONKENDE WIJDE WERELD

“Ik heb gymnasium gedaan. Ik kon goed leren en haalde altijd al achten en negens. Dat ik zou gaan studeren, stond vast. Maar niet meteen. De wijde wereld lonkte en ik besloot een jaar te gaan reizen. Mijn vader wilde me eigenlijk niet laten gaan. ‘Reizen kan altijd nog’, zei hij. ‘Eerst zorgen dat je een goede basis hebt.’ Maar die had ik toch al, met mijn gymnasium cum laude? En ik was nog maar achttien, tijd zat. Dus ik vertrok met twee vriendinnen naar Australië, Nieuw-Zeeland en Azië. De tijd van ons leven. Wat hebben we veel dingen gezien, veel mensen ontmoet en veel lol gehad. Toen mijn vriendinnen terugkeerden naar huis, bleef ik. Ik was smoorverliefd geworden op een Australische man met een eigen surfschool en restaurant en besloot er nog een jaartje aan vast te plakken. Toen mijn ouders me

opzochten, konden ze me niet ompraten. Ik vond dat ik dat ene jaar op reis meer had geleerd dan in alle jaren op school. Levenservaring wilde ik, geen droge stof stampen. Bovendien wist ik niet waar mijn interesses lagen! En dan zou ik zo’n fantastisch leven met elke dag zee, zon en surfen opgeven? *No way.*”

### ELKE DAG VAKANTIE

Ik snap mezelf nog steeds wel, want het was echt te gek daar. En ik was verliefd. Tegen die kracht kan haast niets op. Maar terwijl mijn vriendinnen in Nederland het studentenleven in gingen, deed ik niets anders dan alle dagen vakantievierden. Met een man van wie ik in mijn hart wel wist dat het niets zou worden: hij was een stuk ouder dan ik en allesbehalve intellectueel. Ik wist dat ik op den duur gesprekken met diepgang zou gaan missen. Maar op het strand, met mijn haar in de wind en een biertje in mijn hand dacht ik: lang leve de lol.”

### VRIENDINNEN ONTGROEID

“Ik ben zes jaar blijven plakken. Ik heb van elke dag genoten, maar na die zes jaar was het op. Ik miste mijn familie en mijn oude vrienden en voelde steeds duidelijker hoe mijn vriend en ik verschilden. Ik heb het uit gemaakt en nog geen week later vloog ik terug naar huis. Natuurlijk was dat wennen. Ik woonde eerst nog bij mijn ouders, omdat ik geen cent had. Mijn vriendinnen bleek ik ontgroeid. En wat ik met mijn toekomst wilde: ik had geen flauw idee. Ik ben in de horeca gaan werken om wat te verdienen. Daar had ik het geluk – of het ongeluk, het is maar hoe je het bekijkt – dat ik na een jaar de positie van bedrijfsleider kon krijgen. Fijn, want alleen maar biertjes tappen, maakte me ongelukkig. Studeren raakte op de achtergrond: iedereen die ik kende was klaar, had een goede baan, kocht een huis, begon een gezin. Ik had geen zin om achteraan te lopen. En deze baan was best oké.”

### HET IS NOOIT TE LAAT

“Nu ben ik 31. Mijn werk geeft me allang geen voldoening meer. Het enige wat het me oplevert is geld. Ik heb wel een fantastische vriend, ik ben helemaal happy met hem. Hij is inmiddels dus wel klaar voor een volgende stap. Maar ik twijfel. Als we een huis kopen en kinderen krijgen, dan leg ik mij er echt bij neer dat ik nooit iets zal bereiken in dit leven, op werkgebied. Dan blijf ik voor altijd hangen in de baan die ik nu heb. Want iets anders vinden is gewoon onmogelijk: zonder diploma’s ben je nergens, en dan is mijn werkervaring ook nog eens zo beperkt. Mijn vader dringt erop aan dat ik alsnog mijn kans grijp. ‘Het is nooit te laat om te gaan studeren’, zegt hij. Misschien is het nu echt de hoogste tijd om naar hem te luisteren.” ■